

II. Forhandlingerne i folketingssalen.

Det anføres, at de ifølge udvalgsbetænkningen af 31. august 1972 indførte ændringer af reglerne om *spørgsmål* (årbogen 1971-72, side 485) har fungeret tilfredsstillende. Bestemmelsen om, at formanden i det omfang han skønner det rimeligt, kan give andre medlemmer end spørgeren ordet højst én gang à 2 minutter, er af formanden praktiseret således, at højst 2 medlemmer udover spørgeren har kunnet få ordet til samme spørgsmål, jfr. Folketingstidende 1972-73, sp. 556-557.

I anledning af en henvendelse fra Selskabet for Samfundsdebat, hvori bl. a. anføres, at der er for lidt plads til *generelle politiske debatter* i folketinget, hvorved tingene kunne ses i en bredere sammenhæng, og hvorved der skulle gives ikke blot ordførere og ministre, men alle medlemmer, der ønskede det, lejlighed til at udtale sig om problemer, de var optaget af, bemærkes, at det dog er udvalgets opfattelse, dels at forretningsordenen giver vide muligheder for generelle debatter, dels at der faktisk finder en del debatter sted hvert år på basis af forespørgsler, redegørelser og vigtige reformforslag. Det er vel rigtigt, at der udover ministre og ordførere kun er få andre medlemmer, som deltager i disse debatter, men det skyldes ikke begrænsninger i forretningsordenen, snarere at mange „menige“ medlemmer foretrækker at udtale sig om sagerne ved gruppemøder og udvalgs-møder.

Derimod ytrer udvalget nogen interesse for en tanke om at genoplive de forsøg, man gjorde i 1964 og 1965 på at puste mere liv i finanslovdebatten gennem afgivelse af redegørelser for et eller flere ministrielle budgetter, der derefter indgik i debatten. Det bemærkes, at finanslovsforslaget for 1973-74 ved fremsættelsen i november 1972 som en nydannelse var ledsaget af en af budgetdepartementet udarbejdet over 100 sider stor „Budgetredegørelse“, som indgik i den almindelige behandling af finanslovsforslaget, dog uden at man herunder tog enkelte ministerielle budgetter op til særskilt behandling. En gentagelse af forsøgene fra 1964 og 1965 kræver imidlertid ingen ændring af forretningsordenen, og der peges på, at de vil kunne iværksættes når som helst efter aftale mellem vedkommende ministre og folketingets organer, vel især de stående udvalg.

III. Tilrettelæggelsen af arbejdet.

Det anføres, at den med statsministeren truffene aftale om 1. februar som sidste frist for fremsættelse af forslag (årbog 1971-72, side 487) har kunnet overholdes, for så vidt som forslag og fremsættelsestaler har kunnet være folketinget i hænde denne dato, men trykning og omdeling har dog først kunnet afsluttes i de nærmeste mødedage efter 1. februar. Af hensyn til offentligheden har man i forbindelse med de mange fremsættelser af forslag omkring den 1. februar indført den regel, at anmeldelse og dermed fremsættelse af forslagene først